

Philip H. Krapf

Kontakt již začal

Skutečný příběh bývalého skeptického novináře o setkání s cizími bytostmi

Vybrané úryvky z jeho knihy

ÚVOD

Dne 11. června 1997 ve 2:32 hod. ráno, spatřil 62-letý Philip Krapf náhle paprsek světla přicházející do jeho pokoje. Jeho manželka byla pryč na několik dní, tak byl sám. Najednou byl transportován do velké místnosti, kde byl spolu s nějakými lidmi, zjevně nikoli z této planety. Byl si jist, že další tři dny pokojně strávil ve fascinujícím novém světě s mimozemšťany, kteří si říkali "Verdants".

Řekli, že se pozorují Zemi po téměř 1000 roků, a teď se rozhodli, že čas pro lidstvo je již zralý, aby bylo pozváno do "vesmírné rodiny". Dozvěděl se, že stovky prominentních občanů na celém světě byly a stále jsou přijímáni, aby sloužili jako vyslanci, pomáhat usnadnit cestu pro případný mimozemský kontakt, který je plánován asi na rok 2010. Ale nemohl říci, přesně kdy, protože to ovlivňuje mnoho faktorů. Philip H. Krapf byl pověřen úkolem sloužit jako oficiální kronikář plánované akce. Získal mimořádné schopnosti, k zapamatování si celé události.

(Pozn. R. O.: některé z knih, co byly o tom napsány, (např. ty od Sheldona Nidla), hovoří o takových plánech, zdá se to být relativně logické schéma a vypadá to samozřejmě, při čtení této knihy, že Philip H. Krapf to musel zažít a kniha ukazuje, že neměl žádný předchozí názor na duchovní a kosmické záležitosti. Zdá se, že byl normální materialista, který nevěří v Boha nebo vyšší bytosti. Například měl hluboký dojem z jejich sdělení, že všechny bytosti mají nesmrtelnou duši).

Důvěryhodné svědectví kontaktéra z pobytu na palubě kosmické lodi.

Zde vstupujeme do knihy, když se známý pozemšťan ocitá na palubě lodi, nebudeme ho jmenovat. Tato osoba měla sloužit jako jeden z velvyslanců, kteří zde byli školeni, byl jedním z mnoha důvěryhodných, vážených kontaktérů.

„Jsem zmatený, počkejte chvílku,“ řekl. „Nemůžu vypadnout z domu na dobu několika dní, aby mě jen tak nechali odejít, protože nejsem svobodný.“

„Ale můžete,“ zasmál se.

„Ale, moje žena a já jsme na dovolené na Havaji.“

„No, to je tam, kde máte být,“ řekl a mrkl na mě.

„Vaše žena je s vámi?“ Zeptal jsem se.

„Ach, to určitě. Přišli jsme spolu. Tak to je to, čemu říkám jízda,“ řekl se zjevnou veselostí.

Byl jsem překvapen, a snažil se to pochopit, ve světle toho, co mi bylo řečeno. Zřejmě to bylo proto, že řekl: „jen osamělí jedinci byli vybráni.“ Samozřejmě, již to nebylo tajemství, ale opatření proti dalším únosům, aby se zabránilo potvrzení této skutečnosti, již bylo zřejmé funkční. To dávalo smysl. Ve skutečnosti bylo nyní vlastně potvrzeno, že mimozemšťané se chystají sami odhalit.

„Uvidíme se dole,“ řekl a pokračoval ve své obchůzce.

„Gina (mimozemšťanka ženského pohlaví, která ho provázela po lodi, jejíž název byl jako pozemský, zřejmě kvůli identifikaci) se mnou pokračovala v chůzi po dlouhé, široké chodbě.

Vlastně Gina poukázala na to, že většina návštěvníků, které jsme potkávali, jsou potenciální velvyslanci, kteří byli schopni zmizet z domu na delší dobu, aniž by to vzbudilo nějaké podezření nebo ještě hůře poplach, který by mohl přivést policii nebo jiné orgány, aby to vyšetřily. V těchto případech bylo nutné vracet návštěvníky do jejich postelí každou noc, aby mohli zůstat pro veřejnost viditelní a vyhnuli se nevysvětlitelné nepřítomnosti.

To znamená samozřejmě přípravnou práci, vzdělávání a indoktrinaci - program měl být realizován po dobu několika týdnů, nebo dokonce měsíců, v závislosti na dostupnosti potenciálních vyslanců. Na Verdants raději dokončovali program v jednom intenzivním tří nebo čtyřdenním zasedání, jako bylo tento, kterým jsem v současné době procházel, tato prodloužená školení jsou prostě občas nevyhnutelná.

Významné osobnosti neměli ten luxus, aby byli schopni zmizet z očí na dobu několika dnů. Samozřejmě, pak noční zasedání musela být omezena na nejvýše dvě nebo tři hodiny v kuse, jinak by se účastníci nevyspali, když musí být po celý následující den schopni správně fungovat a vykonávat své povinnosti na Zemi. Proto absolvují četné výlety z postele na loď, tam a zpět, po dobu několika týdnů nebo měsíců, jak to požaduje ukončení programu.

„Co se stane, když člověk nespolupracuje?“ zeptal jsem se. „Tak to bude zřejmě prominentní osoba a ne nějaký obskurní farmář, který může vyvolat hodně pozornosti a vyzradit naše utajení, pokud se vrátí a začne mluvit.“

„Dej nám trochu příležitosti,“ odvětila. „Tisíc let studujeme lidský druh, včetně jeho psychologického profilu, což nám dává kompletní pohled na fungování lidské mysli, takže můžeme předpovědět se 100% pravděpodobností, jak každý konkrétní jedinec bude reagovat na jakékoli dané okolnosti, které nastanou.. Nikdy neuděláme tu chybu, mít na palubě někoho, který neodpovídá profilu, jaký jsme hledali.“

„Takže my jsme zvláštní osobnosti, jaké jste si vybrali?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě. Jste vizionáři,“ řekla.

Prohlídka lodi

Gina vysvětlovala vše, kam jsme přišli, ale neměl jsem tušení, kam jdeme. Minuli jsme mnoho vchodů. Některé dveře byly otevřené a podíval jsem se do velké místnosti s celou řadou zařízení, tak zvláštních, že jsem je ani nebyl schopen popsat. Ačkoli tam byl obvyklý sortiment monitorů, s typickými zářícími obrazovkami a bláznivými číselníky přístrojů, většina zařízení mi byla tak cizí, že jsem nikdy nic podobného neviděl - ani ve filmech sci-fi a televizních pořadech.

Představa pohledu na mimozemšťany v řídicím centru, v jejich kombinézách, jaké Krapf viděl.

Obraz není od Krapfa - ale je dosti podobný obrázku na zadním obalu knihy.

Mimozemšťané měli malé nosy, větší uši než pozemšťané, ale neměli na hlavě žádné vlasy.
„Proč zde není beztlíže?“ zeptal jsem se.

Aniž by se otočila, aby se na mě podívala nebo zpomalila, Gina jednoduše řekla, „máme umělou gravitaci.“

„Jaká je naše pozice?“ Zeptal jsem se. Má zvědavost rostla každým krokem.

„Já si nemyslím, že bys to pochopil, kdybych ti to řekla,“ odvětila.

„Zkus to,“ řekl jsem.

„Uvidíš to. Bude lepší, když ti to ukážu.“

Vešla do jedněch z otevřených dveří, šli jsme několik kroků místností k dalšímu vchodu a pokračovali po další chodbě. Pak jsme vstoupili do dalšího z těch záhadných „výtahů“, měl jsem dojem, avšak nebyl to skutečný pocit, že se vznáším nahoru. Deset až patnáct sekund uplynulo a dveře „výtahu“ se otevřely. Vyšli jsme ven a pohled, který nás přivítal mě tak ohromil, že se mi kolena podlomila údivem.

Místnost byla jako obrovská, průhledná bublina. Pohled z plošiny na vrcholu mrakodrapu byl jako vzdálený bratranec toho, co jsem viděl, protože místo toho, abych se díval dolů na město plné světla, hleděl jsem do nekonečných hlubin kosmu. Miliarda hvězdných diamantů jasně zářila na černém sametu pozadí vesmíru.

Obří loď se táhla před námi, zdálo se, že alespoň míli, a já jsem pozoroval asi půl tuctu dopravních lodí, jak přilétají a odlétají od několika stanovišť podél nástavby přídě. Velké reflektory na lodi svítily a tisíce okének zářilo z interiéru.

V místnosti, kde jsme byli, bylo jen tolik světla, abychom nemuseli vrážet do předmětů v ní nebo do sebe. Gina mě vzala za ruku a vedla mě na vyvýšenou kruhovou plošinu, ve středu kopule, se dvěma stupni, běžícími podél obvodu místnosti. Vešli jsme na plošinu s asi 20 plyšovými, čalouněnými křesly, zabírajícími celou plošinu, Gina mě posadila a sedla si vedle mě. V té době jsem myslel, že její stisk mé ruky se zdál být o něco silnější, než to bylo nutné, snad v tom byla - jak bych to řekl - určitá intimita. (Dříve jsem neviděl žádné konkrétní náznaky v jejím chování). Okamžitě jsem však odmítl tuto myšlenku, jako fantazii z mé strany.

Podél průhledných stěn kroužila kolem kopule osazená lávka. Plošina byla dostatečně vysoko a lávka dosti zapuštěná, takže pokud někdo stál na promenádě byl dostatečně nízko, aby nepřekážel výhledu těm na sedadlech. Jakmile jsme se usadili do svých křesel, vnitřní světla zhasla úplně, ale osvětlení zvenčí bylo dostatečně jasné, abych viděl detaily v místnosti, včetně profilu Giny. Bylo by zbytečné snažit se ji popsat, protože jsem nebyl schopen rozlišit jednoho mimozemšťana od druhého. Všichni vypadali stejně, jako kdyby byli naklonováni. Ale myslím si, že měli všichni charakteristické vlastnosti, které každého jednotlivce rozlišovaly. (*Podobně jako lidé tady na severu vnímají všechny černochoy jako podobné – Pozn. R. O.*)

Nejlepší analogie mě napadá, že byli jako jedinci z jedné chovatelské stanice, chovající jedno plemeno zvířat, jako jsou psi nebo kočky. Za předpokladu, že zvířata jsou všechna velmi podobného zbarvení, by bylo obtížné je na první pohled odlišit od sebe. Ale jak každý majitel psa ví, tak schopnost rozpoznat jednotlivá zvířata roste se zvýšením znalostí, při jejich působení na něho. Kdyby to byla pravda i o mimozemšťanech, tak jsem ještě nedospěl do bodu, kdy jsem mohl zjistit takové rozdíly.

Byli jsme v podstatě v polokouli, která nám poskytovala rozsáhlý pohled na nebe. Gina položila pravou ruku na spínač, který umožnil židlím, otáčet se o 360 stupňů. Další spínač byl aktivován, světla a světlomety na vnějším osvětlení lodi zhasly. Bez těchto rušivých zdrojů hvězdy samotné vytvářely ještě lepší kontrast oproti prostoru, černém jako uhel.

„Ty jsi venku zhasla?“ Zeptal jsem se.

„Ne, jen jsem zapnula filtr pro odfiltrování umělého osvětlení. Nyní je vidět pouze přirozené světlo z vesmíru,“ řekla.

Byl jsem uchvácen. Hvězdy, nefiltrované atmosférou, zářily v ostrém kontrastu proti temnotě okolního prostoru s jasností, jakou jsem nikdy na Zemi nezažil. Byly ostřeji ohraničené, než jsem si kdy dovedl představit. Některé z nich byly velké, možná dvakrát až třikrát větší, než nejjasnější objekty, viditelné na noční obloze ze Země, s výjimkou měsíce.

Jevily se v brilantním lesku, mnohokrát jasnější než jakákoli hvězda nebo planeta viditelná pouhým okem, až po pouhé tečky, se ztěží znatelným světlem. Některé byly rozmazanější, byly to vlastně galaxie, složené z milionů, možná miliard jednotlivých hvězd. Všechny osvětlovaly místnost úrovní osvětlení, která byla možná ze čtvrtiny tak jasná, jako měsíční noc na Zemi.

Byla to podívaná takové krásy, že mě oči pálily a leskly se vzrušením. Doslova jsem oněměl, když jsem vnímal tu majestátnost. I když jsem nebyl schopen mluvit, Gina nejevila žádné známky toho, že je tím dojata, protože se pustila do povídání, které mi připomnělo monotónní recitaci znuděného průvodce. Myslím, že se to dalo očekávat. Koneckonců, průvodce při prohlídce Grand Canyonu, vidí perspektivu také odlišně od návštěvníka, který ho vidí poprvé.

Chrlila fakta a čísla, jako starý profík. Řekla mi, že loď je středně velký hvězdný křižník, jeden z tisíců, jaké jsou v provozu po celém vesmíru, navržené speciálně pro monitorování všech planet, pro které byly určeny. Tento konkrétní byl

postaven před 200.000 pozemskými roky. Jeho jméno, doslovně přeloženo, je "Dobrá vůle" (Goodwill). Je domovským přístavem pro několik stovek menších plavidel, sloužících pro kyvadlovou přepravu, která jsou schopna cestovat podsvětelnou rychlostí na povrch planety, kterou monitorují.

Větší mateřská loď, asi 20 x větší než tato, je vždy v bezprostřední blízkosti a je schopna rychle dosáhnout monitorovací loď v krátkém čase, i když může být vzdálena stovky bilionů kilometrů. Neřekla, jestli to je v "konvenčním" cestovním režimu nebo prostřednictvím těch tajemných černých děr, které jsme již zmínili.

Komunikaci mezi křižníky a mateřskou lodí nelze vysvětlit obyčejným pozemšťanům, jako jsem já. A to nemluvím jen o laicích. Myslím, že ani nejbrilantnější vědecké mozky na Zemi asi nebudou schopny pochopit tenhle princip. Je to naprosto mimo oblast lidské zkušenosti a porozumění. Alespoň tak mi to Gina řekla. Musím ji vzít za slovo.

Obyčejné rádiové vlny jsou pro komunikaci zcela nepoužitelné, z důvodu velké vzdálenosti. Postačí, když řeknu, že jakýsi druh nevysvětlitelné energie zajišťuje spojení mezi různými loděmi, aby byly neustále v kontaktu s druhými a s domovskou planetou. Toto spojení je jako obří pupeční šňůra energie, která se drží domovské planety, když loď cestuje vesmírem. Je nekonečně elastická, není nikdy zlomená a neustále udržuje loď v kontaktu s rodnou planetou, bez ohledu na to, jak daleko loď putuje do rozlehlých končin vesmíru. Jednodušeji řečeno, představte si staré námořní lodě, pokládající zaoceánské telefonní kabely

na mořské dno a spojující kontinenty. Čím pluli dále, tím více se odvíjel kabel, který je spojoval s jejich domovským přístavem.

Vzhledem k tomu, se může zdát, že toto spojení je nutné, aby se mateřská loď mohla rychle dostat ke hvězdnému křižníku v případě nouze, to však není účelem tohoto systému. Je to výhradně pro běžnou komunikaci, stejně jako telefon na Zemi spojuje rodinné příslušníky, přátele, obchodní partnery a sousedy.

Konstantní a objemný tok informací z různých lodí ve vesmíru putuje na domovskou planetu do Space Exploration Operations Center (SEOC). Téměř všechno je rutinní povahy. Posádky vykonávají příkazy a předávají výsledky. Monitorovací lodě musí ohlásit každou novou objevenou planetu. Musí podávat zprávy o jejím stavu. Musí ji někam zařadit. Zprávy od kapitána lodi musí být předány.

Všechny tyto informace proudí do centrálního mozkového centra, poskytují základ pro miliony rozhodnutí, která musí být realizována. Mohly by se to zdát jako rutinní záležitost, přehradit konkrétní hvězdný křižník do jiného sektoru, ale může to zahrnovat složitá rozhodnutí, kterými se zabývá vrchní velení galaxie.

Přestože mateřské lodě jsou vždy nablízku, astronomicky řečeno, pravděpodobnost, že by bylo nutné reagovat na jinou loď ve stavu nouze, existuje pouze teoreticky. Ve skutečnosti, se nestala žádná nehoda nebo jiná mimořádná situace, která by vyžadovala takové opatření, po dobu několika milionů let. Pro všechny praktické účely, technologie Verdants prakticky vylučuje možnost jakéhokoli stavu nouze. Žádné kosmické lodě z Verdants nikdy nehavarovaly na Zemi nebo na jiné planetě, řekla Gina.

Roswelský případ

„Takže Roswelský případ se nestal?“ Zeptal jsem se.

„To nebylo loď Verdants,“ odvětila. „Ano, jedna sonda havarovala blízko tohoto města v Novém Mexiku v roce 1947, ale patřila rase lidí z oblasti, kterou vaši astronomové nazývají

Velké Magellanovo mračno. To je galaxie asi 200.000 světelných let daleko od Země a je viditelná pouhým okem na jižní polokouli.“

Podle Giny, to byla dopravní loď na rutinní misi. Podle oficiálního vyšetření IFSP, bylo konstatováno, že nehoda byla způsobena osudnou chybou posádky, což znamená, že pilot udělal velkou chybu. Na Zemi, v případě, kdyby kapitán dopravního letadla by udělal špatný odhad, který by způsobil havárii, budeme tomu říkat, „lidská chyba“.

„Mateřská loď, která byla základnou pro výsadkové čluny, prolétala Sluneční soustavou kolem Země, na standardní průzkumné cestě, se právě nacházela v blízkosti Země. Loď zpomalila na podsvětelnou rychlost, protože se blížil Měsíc. Z mateřské lodi požádali kapitána, aby vzal na Zemi nějaké vzorky půdy a ovzduší z oblasti jaderných zkoušek na americkém Jihozápadě. Vědci na palubě lodi pozorně sledovali lidstvo, po vstupu do jaderného věku a chtěli zjistit, zda vzorky jsou radioaktivní.

Samozřejmě, že hvězdný křižník sám nemohl přistát na Zemi, tak byl vyslán raketoplán na průzkum. Byl to spíše rutinní požadavek, a podřízený důstojník dostal příkaz, aby to zajistil. Bohužel, tato rasa byla ještě velmi nezkušená při plnění těchto úkolů, protože byla v IFSP pouhých několik tisíc let.

Poddůstojník sám pilotoval výsadkovou loď, ale zatím neudělal více než dvě nebo tři přistání na planetě, mimo jeho vlastní. Protože jeho domovská planeta měla velmi tenkou atmosféru, pilot nebyl obeznámen s hutným typem zemské atmosféry. Přiletěl k Zemi příliš rychle a loď se zmítala mimo kontrolu, když narazila do překvapivě silné plynné atmosféry. Když se mu po několika okamžicích konečně podařilo získat určitou kontrolu, nebyla dostatečná, aby zabránil nehodě, takže havaroval,“ řekla Gina.

„Po vyšetření události byly učiněny účinné kroky, aby se taková událost již neopakovala. Mimozemská těla byla po havárii odvezena vaší armádou. Samozřejmě, měli jsme obavy, že bude následovat masová hysterie, ale díky vojenským pravidlům a jejich principu utajení, k ničemu nedošlo.“

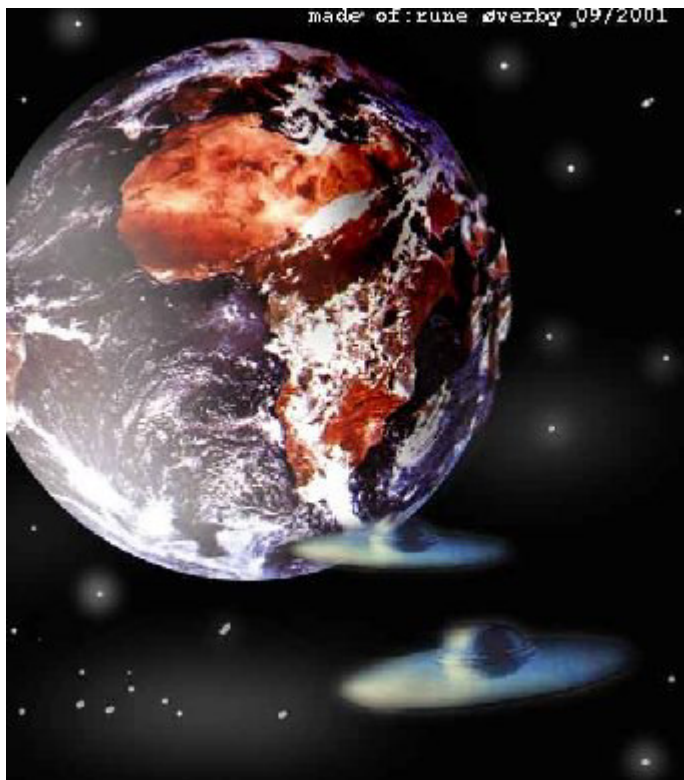
„Armáda zcela utajila tento případ, takže i nejvyšší civilní orgány této země nebyly nikdy informovány o této záležitosti. Když byli vojáci vyslýcháni členy Kongresu a prezidentem, armáda zcela popřela celý příběh. Všichni vojenští pracovníci i ti, kteří neměli vůbec žádné znalosti o události, byly vázáni mlčenlivostí. Za porušení příkazu by následoval automatický a okamžitý trest smrti, ze kterého by nebylo odvolání. Žádné soudy se na tom nepodílely, žádné výslechy, žádný soud. Stačil jednoduchý rozsudek, bez milosti,“ řekla Gina. Prostě, oficiálně se nic nestalo.

„Takže žádní současní vládní představitelé nemají znalosti o vaší přítomnosti v našem okolí?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděla.

„Znamená to odpověď na všechny moje otázky?“

Řekla, že ano, a pokračovala v jejím monologu, jako průvodce.

Umělecký obrázek jejich menších lodí, které se používají jako raketoplány.

Výňatek z další části knihy, od stránky 82, kde výklad pokračuje:

Lidský druh

Sedli jsme si na svá místa a vzdělávání pokračovalo tradičním způsobem, po příštích 40 hodin nebo tak nějak. Otázky a odpovědi, dlouhé vysvětlování, nepřetržitý proud informací, který mi připadal jako školní třída - přednášky a diskuse. Sezení trvalo obvykle čtyři až šest hodin, přerušované přestávkami na jídlo a toaletu, alespoň pro mě. Byla tam ještě jedna delší přestávka, během které jsem spal po dobu osmi hodin, což znamená, že jsem musel spát dvě celé noci, během mého tří denního pobytu na palubě. To bylo jako bych byl doma ve středu a ve čtvrtek v noci.

Na počátku studie o Zemi, byl lidský druh klasifikován jako hraniční, který dost možná bude muset být na své domovské planetě usměrněn. Celé lidstvo nebylo považováno za zdaleka tak zlé nebo divoké, jako jeden z nejhorších druhů, na které Verdants narazili, jeho bojovné sklony však byly důvodem k určitým obavám.

Pokud budou pozemšťané vázáni na Zemi, mohou ublížit jen sami sobě, ale nebude jim dovoleno vstoupit do hlubokého vesmíru s jeho zvířecími sklony nebo dokonce horšími vlastnostmi.... *(Obrázek není z knihy)*

Lidský druh, bylo mi řečeno, je

maximálně různorodý, Verdants se dosud nikdy s takovým nesetkali. Taková diversita je u civilizovaných bytostí raritou ve vesmíru, ačkoli Verdants očekávali neočekávané, tak jim to přineslo mírné překvapení.

Dokud neobjevili lidi, nikdy se nesetkali s druhý, u kterých byly tak velké rozdíly mezi jednotlivými znaky ve skupině. To znamená, že by mohli být druhem jak dobrým, tak zlým, případně v celé škále mezi tím, ale dobro a zlo nikdy neexistují vedle sebe u stejných druhů. Navíc, každý jedinec byl mikrokosmem v celku.

Obrázek představuje princip dvou protilehlých pólů, které bojují na Zemi právě teď: zvířecí vědomí a andělské vědomí Krista (pravé lidské vědomí) - jsou napájeny ze dvou obdobných duchovních pólů v pozemském duchovním vědomí (není z knihy ale od R.O.).

„To znamenalo, že jsme mohli posoudit charakter celé civilizace pouhým studiem jednoho jedince,“ řekl Tom (jiný mimozemšťan - vzdělaný člověk, jehož jméno bylo jako pozemské, zřejmě pro identifikaci).

„Zjistili jsme, že morálka jedince je stejná, jako u všech ostatních jednotlivců, kteří byli ve skupině těch morálních. Kde jsme narazili na barbary, tak druhí se vždy ukázali, také jako barbaři. Nicméně, objev lidských bytostí a nekonečná různorodost jejich charakterů, které tvoří jednotlivé typy, byly klíčem k tomuto vzorci. Nikdy předtím jsme neviděli tak kruté a nelítostné jedince, jací existují bok po boku s těmi dalšími soucitnými, v rámci stejného druhu,“ řekl Tom.

„Destruktivní a vraždící lidé chodí na Zemi mezi mírumilovnými jemnými lidmi, zatímco tyranské vlády jsou benevolentní k nemorálním lidem. Tento rozsah rozmanitosti mezi lidmi je naprosto fascinující.“

Uvědomili jsme si, že lidé se nejen liší od jednotlivce k jednotlivci, ale zvláště mezi jednotlivými skupinami jako celky. Verdants trvalo nějaký čas, aby tyto rozdíly pochopili.

*Jiný obrázek ukazující boj na Zemi mezi skutečnou láskou a sobectvím. A = vyšší světy, které přinášejí duchovní pomoc a inspiraci. B = C = bojové zóny - záporný pól v zemském vědomí. D = my – pozemšťané jsme uprostřed zkoušek a bojů, s možností volby. E = negativní temné síly Země. G = UFO přináší inspiraci a přímou pomoc od jiných světů.
(Obrázek není z knihy. Pozn. R.O.)*

„Vaše dlouhá historie válek, jak jsem sám pozoroval, nám říká, že se díváme na divokou (primitivní) rasu,“ pokračoval Tom. „Na úrovni skupin jsme byli svědky mezinárodních konfliktů, korupce, krádeží, ničení životního prostředí, drancování přírodních zdrojů a nevýslovně kruté genocidy. Na individuální úrovni, jsme pozorovali prolhanost, krádeže, vraždy, zneužívání dětí, pokrytectví, sadismus a zbabělost epidemických rozměrů.“

„Všechny tyto příznaky hovoří o zvráceném druhu,“ vysvětloval Tom. Ale bližší zkoumání odhalilo individuální úspěchy v umění, hudbě, literatuře, architektuře a další, které prokázaly překvapivou ušlechtilost ducha a mysli. Právě tyto vyvažující kvality, zapůsobily na Verdants, aby změnilí svůj názor o nás.

Lidstvo je ve stavu, kdy je schopné být „upgradováno“ na přijatelné, jak to zhodnotili vědci Verdants, kteří měli dostatek dat, aby s jistotou předpokládali, že tento druh může být bezpečně přivítán do mezigalaktického společenství, avšak s určitými výhradami. Nebylo by přehnané říci, že lidstvo najde své místo v nebi, díky své rafinovanosti, inteligenci a jemným, kultivovaným lidem, kteří jsou mezi námi. Bylo to právě jejich přispění, co upoutalo pozornost Verdants a přesvědčilo je, že tento druh stojí za pozornost.

Tento druh rozvoje lidského druh, je jedinečnou výzvou, řekli - tohle se nikdy předtím nestalo. Typicky jde o pomoc Verdants v přípravě jiného druhu, při přechodu od planety se zvířecími zvyky na společnost kosmických cestovatelů, kde se budou podílet svou technologií se všemi civilizovanými druhy.

Když tento postup nebude fungovat, protože lidstvo je bezkonkurenčně rozmanité, v tomto případě bude cílem zachovat převažující dobré kvality druhu a zároveň zajistit, že negativní prvky lidského charakteru, které jsou zosobněné nebezpečnými jedinci ve společnosti, budou izolovány. Jinými slovy, považujeme za samozřejmé, že bychom neměli s vaničkou vylévat i dítě.

To znamená, že lepší část lidstva, zastoupenou mírnými lidmi, umělci, mysliteli, milovníky, snílky, učenci a staviteli, jako stovky milionů morálních lidí, kteří žijí obyčejný slušný život, je možné uvítat v intergalaktické federaci. Ve vesmíru však není žádné místo pro zlé a

nemorální lidi, kteří svými pravými slovy a skutky na Zemi prokázali, že nejsou vhodné kandidáti na členství v kosmické společnosti. Jedním příkladem z těch, kteří mají být vyloučeni, jsou představitelé vlád, jejichž činy při dodržování lidských práv nedosahují minimálních standardů vyspělé společnosti.

Verdants se rozhodli, že nejlepší postup k dosažení těchto cílů je podpořit dobré lidi na Zemi, kteří sami převezmou odpovědnost za to, že nebezpeční ničemové budou umístěni do karantény a nebudou mít přístup do vesmíru. Jakékoli selhání v tomto ohledu by mohlo vést ke ztrátě oprávnění pro celý druh. To by mohlo znamenat, že budeme vykázáni zpět z vesmíru až do té doby, než lidstvo prokáže, že problém byl vyřešen a může udržet zločince zavřené na planetě.

„Jak rychlý je vývoj lidstva, obecně ve srovnání s normou, mezi různými druhy v planetárním Společenství?“ zeptal jsem se.

„Vezmeme-li do úvahy, že 80 % populace je dobrých a zbylých 20 %, považujeme za nenapravitelné, člověk je ve své podstatě dobrý,“ odpověděl ten, kterému říkali "Robert". „Když váš druh bude mít své místo v naší federaci, bude to zahrnovat pouze těch 80% dobrých.“

„A co zbývajících 20%?“ zeptal jsem se a čekal na odpověď. Několik okamžiků bylo mezi mimozemšťany ticho a pak začali najednou mluvit. "Gus" se rozhodl začít odpovídat a ostatní se přidali.

„Nechceme to řešit krutostmi a zabíjením, ani způsobovat bolest,“ řekl. „Ale my netolerujeme nebezpečné darebáky, kteří nemohou nebo nechtějí dodržovat zákony a pravidla civilizované společnosti.“ Mluvil samozřejmě o intergalaktickém společenství, protože, jak bylo řečeno dříve, Verdants nezasahují do vnitřních záležitostí jiných druhů.

„Myslím, že bychom to měli nechat tak, jak to je,“ řekl.

Vyložil jsem si toto posledně zmíněné prohlášení nikoli jako návrh, ale jako návod, a tak jsem taktně opustil toto téma.

„Z hlediska přirozené inteligence lidstva, podle obvyklé stupnice od 1 do 10, jste na úrovni asi 2, rozhodně není vyšší než 3, ve srovnání s jinými druhy, když jsou zařazeni do IFSP,“ pokračoval Robert. Byl jsem velmi zklamán s tímto hodnocením, a myslím, že můj obličej to ukázal.

„Ale to se zlepší,“ řekl. „Vždycky to tak je.“

„Nechejme to tak,“ řekl, „lidský druh bude potřebovat na vývoj další dva miliony let, podle nejlepších odhadů vědců z Verdants, aby dosáhl absolutní inteligence.“ Znělo mi to jako fráze...

„Absolutní inteligence?“ řekl jsem. To byla skutečně otázka.

„Je to okamžik, kdy se stává biologicky nemožné, aby se inteligence dále zvyšovala. Je to limita všeho,“ řekl Robert.

Ale opět poukázal na to, že relativně nízké hodnocení 2 nebo 3 na stupnici od 1 do 10 je jen vzhledem k obrovské rozmanitosti lidského druhu. Většina ostatních druhů má inteligenční úroveň, které se neodchyľují více než o jedno procento od nejvíce inteligentních jedinců, ve srovnání s nejméně inteligentními. Pro všechny praktické účely, s výjimkou velmi malých odchylek, to znamená, že **všichni jedinci mají stejnou inteligenci**.

„Když jsme porovnali právě vaše nejinteligentnější lidi - top 10% - váš druh se řadí na možná ke stupni 8 nebo 9,“ pokračoval Robert, „ale naprostá většina lidí je méně inteligentní, což výrazně snižuje průměr. Opět, toto je anomálie, kterou jsme nikdy nezažili. Dříve jsme si mysleli, že je nemožné najít takový výrazný rozdíl, mezi jednotlivci stejného druhu.“

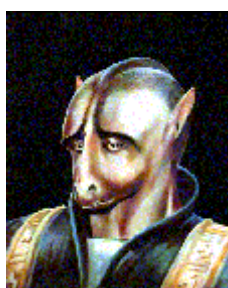
Nicméně, s náležitou pomocí, po poskytnutí vhodné technologie, nebude člověk muset čekat dva miliony roků, aby dosáhl absolutní inteligence. Proces lze urychlit tak, že rasa lidí

dosáhne super inteligence nejpozději do dvou nebo tří tisíců let. *(Je to stejně přesný odhad, jako udělal dánský mudrc Martinus kolem roku 1930 – Pozn. R. O.)*

Pokud jde o fyzický vzhled, lidé nejsou ani atraktivnější, ani méně atraktivní než jiné druhy. Lidé jsou prostě vnímáni jako druh s unikátními vlastnostmi a stejně jako každý jiný druh přinášejí do planetárního společenství svoji vlastní unikátní fyziognomii.

Většina vesmírných bytostí je tím, co by se dalo označit jako antropomorfní forma, i když s velkými rozdíly. I přes tyto obrovské rozdíly ve vzhledu mezi druhy, které se vyvíjejí až do stavu cestovatelů ve vesmíru, všichni mají alespoň dva společné fyzické charakteristické rysy. Jedním z nich je schopnost uchopit s dostatečnou obratností nástroje. U lidí i mimozemšťanů je to stejné, mají prsty s palcem oproti nim. Z možnosti této úžasné anatomické funkce pak zhotovují nástroje, které jsou určeny k rubání, výrobě, zemědělství a ovládnutí ohně. Všechny tyto záležitosti nakonec vedou k dobytí vesmíru.

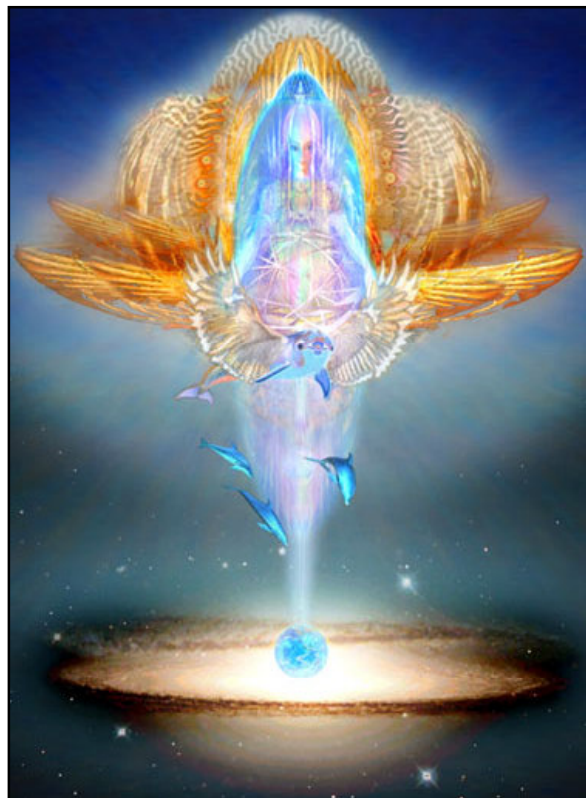
Jsou zde některé docela divné zvláštnosti, alespoň z mého pohledu, podle popisu, jaký jsem slyšel. Například, ne všechny bytosti jsou nutně lidského typu.

Umělecký obrázek bytosti z planety IARGA -podle [knihy](#), která stojí za bližší seznámení.

Někteří vesmírní cestovatelé mají dvojí chápavé orgány, které jsou stejně šikovné jako lidské ruce. Dokonce i slon, s jeho zručným chobotem, má fyzickou schopnost provádět jednoduché uchopovací činnosti, i když postrádá inteligenci, aby plně využil této možnosti. Všechno neuchopí i když má větší rozsah pohybu, než lidská ruka. Může tak zvednout arašíd, ale chobot nemůže fungovat jako kleště.

I v případě, kdyby měl obratný trup jako člověk, tak sloní masivní tělo samo o sobě představuje nepřekonatelnou překážku obratnosti, jakou potřebujeme ke stavbě měst. Jinými slovy, uchopení rukama je sice velmi důležité, ale je to zbytečné, pokud by zbytek těla byl nekompatibilní.

To nás přivádí k druhé hlavní funkci, platné pro všechny hvězdné cestovatele. Subjekt musí být schopen mobility, potřebné k překonání jeho přirozeného prostředí. Je těžké si představit slona, lezoucího po žebříku do kosmické kabiny. Slon je ve skutečnosti typické suchozemské zvíře, které nemůže zvednout všechny své nohy od země najednou, jako všechny bytosti, které musí žít mimo vodu.

V ostatních případech, jak mi bylo řečeno, existují druhy, které vyvinuly superinteligenci evolucí, ale jejich těla nejsou kompatibilní s jejich inteligencí, které jim umožní vytvářet a používat nástroje nebo cestovat mimo své omezující prostředí. Na Verdants objevili mnoho takových tvorů, včetně těch na Zemi, kteří nemohou žít mimo vodu. Vzhledem k tomu, že jsou plavci, tak se nevyvinula fyzická schopnost manipulovat s okolím, aby mohly pracovat na farmě, vyrábět nebo tkát oděv. Samozřejmě, že obeznámenost s ohněm je zcela vyloučena. A přesto někteří z těchto tvorů mají vysokou inteligenci, když mluví jazyky, chápou matematiku a tvoří abstraktní myšlenky.

Na Verdants zjistili, že některé druhy mořských živočichů na Zemi, konkrétně velryby a delfíni, již dosáhli tohoto bodu, pokud to nenarušila současná evoluce. Ale ve své současné podobě, i když rozvinuli inteligenci, jsou omezeni pouze na oceány, a proto jsou vyloučeni z kosmického společenství. Samotné tělo je vězení! Samozřejmě, by se to mohlo změnit přes některé nepředvídatelné evoluční mutace.

Pokud jde o reprodukci, některé druhy v intergalaktické federaci rodí živá mláďata, zatímco jiné kladou vejce. Tedy, je přinejmenším jeden druh, který vytváří několik identických potomků během dospělého stoletého života prostřednictvím vnitřního klonovacího mechanismu. Tento druh nemá žádný sex. Potomci pak vnitřně klonují potomky stejné jako oni, když dosáhnou dospělosti, kteří jsou totožní s jejich rodiči i jejich prarodiči. Ve skutečnosti se všichni obyvatelé v principu skládají z jedné "osoby" v milionech jedinců. To je tak blízko k fyzické nesmrtelnosti, jak jsme se s tím setkali u Verdants.

Některé výňatky z kapitoly o světě, jaký nás čeká:

„Nelze předpovídat budoucnost!“...odvětil. „Kdybyste nahlédli do slavné budoucnosti, uvědomili byste si, že je provokativně mimo váš dosah. A díky tomu, budete naštvaní a frustrovaní, budete se cítit podvedeni. Ale to je podstata života.“

Měl pravdu, samozřejmě. Ach, jak jsem si přál, abych se mohla narodit o sto let později (*zřejmě netušil, že v životě se může reinkarnovat. Pozn. R.Ø.*), ale chcete-li, aby se to stalo, musíte se vypořádat s realitou tady a teď.

„Řekni mi, jak to bude vypadat,“ prosil jsem.

„Nemůžeme předvídat budoucnost,“ pokračoval George. „Nikdo nemůže. Avšak na základě našich zkušeností můžeme s velkou přesností říct, co lze očekávat, pouze však v obecné rovině.“ Lidstvo bude mít své místo v intergalaktické federaci suverénních planet někdy na počátku 21. století, pokud vše půjde podle stanoveného časového harmonogramu, Verdants to tak řekli.

V krátkodobém horizontu, v prvních 100 letech po této události, povedou velké kroky na cestě k vyléčení nemocí, které sužují náš druh od doby, kdy lidstvo udělalo první kroky na Zemi. Nebudou to jen tělesné neduhy, ale i utrpení ducha, stejně tak i léčba společenského řádu. Mnoho nemocí těla bude odstraněno, inteligence se bude zvyšovat, chudoba začne mizet, všeobecná zdvořilost bude vzkvétat, národy začnou považovat války za nemyslitelné, zločinnost poklesne a všechno asociální chování zmizí.

Ale pokrok se nestane přes noc, a bude to trvat několik staletí, než lidstvo dosáhne toho, co by dnes považovalo za utopii.

Během 1000 let bude lidstvo transformováno. Velké vesmírné lodě budou zkoumat další galaxie. Při nepřítomnosti chudoby, nemocí, válek a trestné činnosti, bude úplné individuální štěstí univerzální skutečností. Negramotnost bude pouze zápis v historických knihách. Délka života se dramaticky zvýší. Každý občan Země bude mít všechno pohodlí potřebné ke spokojenému životu a bude odměněn životem v míru a spokojenosti. K dispozici bude hojnost všeho na Zemi, každá živá bytost se bude se na tom podílet.

Vzduch a voda na Zemi nebudou kontaminovány a budou čisté, jak to bylo předtím, než je lidé začali znečišťovat. Deštné pralesy budou obnoveny, řeky a oceány vyčištěny. Klíče a zámky se stanou minulostí, nebude policie a pojištění proti krádeži, protože nikdo nebude mít osobní ani jiný zájem o cizí majetek nebo se chovat asociálně, v jakékoli formě. Lidé se budou pohybovat po celém světě ve velkých, nejmodernějších vozidlech, bez starosti o jejich osobní bezpečnost nebo bezpečnost ostatních. Národní ozbrojené síly zmizí jako nevyzpytatelné relikvie šílené minulosti.

Verdants pokračovali dál a dál a vykreslili mi svými slovy nádherný obraz světa, který jsem si byl schopen vizualizovat.

„Jsem ohromen,“ řekl jsem. „Je to pro mě nepochopitelné, jaké procesy mohou přinést takové revoluční změny. Ty v podstatě mluvíš o restrukturalizaci lidské povahy, jak to chápu.“

„Opravdu to není tak složité,“ řekl George.

Mám pocit, že tento konkrétní cizinec, který nejvíce mluvil na toto téma, mohl být označen jako expert na psychologii lidstva.

„Jak jsem ti dříve řekl, lidský druh byl posouzen jako v podstatě morální a hodný péče. Zamyslete se nad tím. Bez výjimky všechny nepravosti ve vašem světě jsou a byly dílem jen malého procenta vašeho obyvatelstva. Soudíme, že tato část tvoří jen asi 20% z celkového počtu.“

Takže menšina výtržníků sprostě zasahuje do světové populace, do válek a zločinů proti osobám a majetku. Tyrani a zločinci, jako bandité z ulice a úřednické zrůdy, budou izolováni od hlavního proudu a efektivně zamezeno v působení jejich lumpáren na nevinné lidi. Taková izolace by neměla mít podobu věznic, jak je známe dnes, ale spíše nezhoubné a soucitné oddělení od většiny slušných lidí, kteří pak budou žít své životy pohodlně.

Samozřejmě, že zločinci nebudou mít možnost se rozmnožovat, bylo mi řečeno. (*Opět přesně tak, jak dánský mystik Martinus předpověděl počátkem 30. let a nazval je nezralou společností, kterou je nutné izolovat od běžné, ale ponechat jim svobodu. Poznámka R. O.*)

„Kdo bude dohlížet na tyto změny?“ zeptal jsem se. „Stanou se Verdants vládci na Zemi?“

„Ach, vůbec ne,“ odpověděl George. „Lidstvo bude udržovat kompletní a suverénní kontrolu nad svým vlastním osudem. Budeme vám jen nabízet vedení, které budete mít možnost přijmout nebo odmítnout. Ale na základě našich zkušeností s jinými cizími druhy, očekáváme, že se naučíte naše lekce a povede to k urychlení společenského vývoje, když budete aplikovat naše učení, jak se vypořádat s vašimi lidskými problémy. Bude to zcela přirozený proces.“

Možná jsem se dotkl citlivého místa, protože jeden z mimozemšťanů mě ujišťoval, že zatímco Verdants jsou dominantním druhem ve známém vesmíru, je to jediný druh, který kolonizoval jiné světy a přeci tam nevládnou. Řekl, že každý druh, je rovnocenná část celku. Není zde supervelmoc, jako taková. Každý svět udržuje svou suverenitu a zároveň se účastní stejně v intergalaktické komunitě. Země a lidstvo bude sdílet podobný stav.

Výňatek z kapitoly 11, s názvem: "**Neslušný návrh**" (*To znamená, že jeho ženská průvodkyně mu navrhla, že by mohli sdílet sexuální intimitu, ale on odmítl její návrh.*)

Titulky níže nejsou z knihy.

„.... Během tří sezení, s přestávkami mezi nimi, v průběhu předcházejících deseti hodin, minulo celkem asi 40 hodin. Bylo asi 6 nebo 7 hodin ráno. Ve čtvrtek jsem doma snědl své večerní jídlo, umyl jsem se a velkoryse pokropil obličej kolínskou. Nebyl jsem ještě připraven ulehnout do postele, tak jsem požádal o Ginu o další prohlídku lodi.

Nakoukli jsme do místnosti pohonu, která byla překvapivě malá, vzhledem k velikosti samotné lodi. Viděl jsem jen tři další pasažéry, kteří, jak jsem předpokládal, byli členy posádky. Byla to docela nudná, běžná počítačová, klimatizovaná místnost. Nechápal jsem to, myslel jsem si, že jsme vlastně ve do strojovně. Toto však bylo jen řídicí centrum pro motory, které jak mi bylo řečeno, jsou pro mne nepřístupné.

Odtud jsme šli do navigačního centra a pak šli na jednu odletovou palubu, ze které odlétají a přilétají dopravní lodě. Každý terminál slouží výhradně pro jednu loď, která je k tomuto portu připojena, když přiletí. Byl jsem ohromen velikostí lodi. Byla obrovská - mnohem větší než jakékoli letadlo, které jsem viděl na Zemi.

Viděl jsem některé z nich z dálky, osvětlené hvězdné křižníky, když jsem byl na vyhlídkové palubě s Ginou, během své první prohlídky, ale byly tehdy pouze jako hračky na obzoru, takže bylo těžké v této vzdálenosti odhadnout jejich skutečnou velikost. Vzala mě do lodi, a připomněla mi obrovské sály, které kdysi zdobily staré zaoceánské parníky, jako je *Queen Mary*, jejich masivní křišťálové lustry a samozřejmě velká schodiště. Určitě to bylo navrženo jen pro fyzické pohodlí cestujících.

Očekával jsem, že kokpit lodi obsahuje více přístrojů, než by se našlo na Boeingu 747, Jumbo jetu, ale tady to bylo překvapivě přehledné. Zdálo se mi, že je tu jen několik jednoduchých ovladačů, před dvěma sedadly pilotů. Nebylo tam žádné čelní sklo, jak ho známe, ale spíše velmi velká obdélníková obrazovka. Data ze senzorů na vnějším plášti lodi jsou všechna zobrazována na obrazovce, řekla Gina.

Lod' má obvykle posádku 20 až 30 osob a je vybavena dostatkem potravin, pohonných hmot a dalších potřeb, aby mohla být soběstačná po dobu až jednoho pozemského roku.

Jejich strava

Potom jsme šli do jedné místnosti, která mě moc zaujala. Myslím, že to byla jídelna. Všechny jídelny vypadají totiž stejně. Na Verdants jsou všichni vegetariány a nejsou vlastně schopni strávit maso nebo masné výrobky. Rostliny se pěstují na palubě lodí hydroponicky a tuna zralé vegetace může být zpracována do komprimátu o hmotnosti o něco více, než půl kila a dlouhodobě skladována. Chcete-li si připravit jídlo, je komprimát přetransformován na svou původní velikost a strava je konzumována za okamžik, jako čerstvě sklizená.

(To je to, o čem duchovní věda říká, že vývoj postupně mění bytost z masožravého zvířete na skutečného člověka, který nezabíjí, a proto není schopen jíst maso, protože opustil období zabíjení při kosmické evoluci. Také tato informace zde naznačuje, že tento příběh je skutečný Pozn. R.Ø.)

Jedno jídlo pro celou posádku vyžaduje asi 50 liber zpracovaných potravin, ze kterých se stane 50 tun, když jsou zpětně aktivovány. Verdants jedí jen jedno jídlo denně, ve 36 hodinovém cyklu.

Jejich menší potřeba spánku

Tato část cesty byla docela nudná a já jsem očekával, že Gina mě vezme do dalších místností. K mému překvapení, tam nebyly žádné kabiny, jako ložnice, neboť mi bylo řečeno, že Verdants nespí, tak jak to známe.

(To je to, o čem duchovní věda „Martinusova kosmologie“ říká, že vývoj postupně změní bytosti tak, že bude potřeba méně spát, při omezení hrubých myšlenek. Pozn. R.Ø.)

Mají odpočívadla, salonky a místa pro klidné chvíle odpočinku a relaxace. Ale spánek považují za zjednodušenou podobu smrti a strašlivé plýtvání časem. Prostřednictvím technologií, eliminovali potřebu spánku již před miliony let. Jejich čas odpočinku, má v podstatě jen sociální a rekreační charakter.

„Koneckonců,“ řekla Gina, „Smyslem života je užít si ho.“

A co jim přináší radost?

„Naše největší radost pochází z bádání a vzdělávání,“ řekla. „Je to stejně důležité pro radost ze života, jako jsou fyzické zážitky. Samozřejmě, že se těšíme z mnoha podobných věcí, které pokládáte za příjemné. V některých ohledech jsme si hodně podobní, i přes naše obrovské rozdíly.“

„Jako co třeba?“ zeptal jsem se.

„Dobrá snídaně.“

„Ta zpracovaná rostlinná strava?“ přerušil jsem ji. „To se vám líbí?“

„Líbilo se ti tvoje jídlo?“ zeptala se. „Bylo to naše jídlo, které jsme ti nabídli.“

„Samozřejmě, že je to dáno vaší omezenou chutí. Máme nekonečné množství různých jídel, což je více, než si kdy dokážete představit, jaké jsou ještě libé chutě.“

Otevřel jsem ústa úžasem dokořán...

Jejich názor na sex

„Stejně jako vy, tak i my jako dobří přátelé můžeme mluvit bez zábrán o sexu,“ dodala. To slovo mě zarazilo, na rozdíl od dalších příkladů, které citovala. Obrátil jsem se na ni, ale její tvář, jako obvykle, nic neříkala.

„Sexem se zabýváme téměř výhradně pro potěšení, protože každá žena je geneticky schopna vyprodukovat jen jednoho potomka ve svém životě, dlouhém 20.000 let. Samozřejmě, že věda může obejít toto omezení, ale dělá se to jen zřídka.“

Verdants jsou schopni rozmnožovat se uměle, mimo svá těla, řekla. V krátkém období v jejich historii, kdy se rozmnožovali pouze v laboratoři, to tak bylo. Ale odmítli to, protože tento proces není pro všechny vhodný z morálních důvodů, ani proto, že to považují za nepřírozené, ale zvláště proto, že prostě zjistili, že tak utrpí naplnění života, když se uměle rozmnožují. Takže teď se i nadále množí biologicky, přírodně, jako v době, kdy se začali vyvíjet.

Gina si nemohla vzpomenout na všechny příběhy v průběhu jejího života, kdy žena měla dítě za jiných okolností, než přirozeným porodem.

„Ale co když nastane potrat nebo se dítě narodí s těžkou vadou, která ohrožuje jeho život?“ zeptal jsem se.

„To se nestane,“ řekla. „Všechny děti se rodí dokonalé, silné a zdravé. Všechny jsou stejně inteligentní, stejně jako všichni dospělí.“

Pokračovali jsme v chůzi, procházeli dveřmi, jezdili výtahy a eskalátory a povídali si, když zhruba po deseti minutách jsme dorazili do malého, spíše intimního salonku. Byla to na rozdíl od velké společenské místnosti, relaxační místnosti, jakou jsem viděl do té doby poprvé. Vzhledem k tomu, že ve velkých místnostech mohlo být 60 až 70 mimozemšťanů, kde mohli tiše konverzovat, hrát něco jako stolní hry, nebo jen sedět v pohodlných křeslech a dívat na velkých monitorech do temnoty vesmíru, v této místnosti bylo jen několik křesel a byli jsme v ní sami.

Opět mě vzala za ruku, pomyslel jsem si, když mě Gina posadila do jednoho křesla a posadila se vedle mě. „Na Verdants jsme dosáhli tak vysoké inteligence, že víme, že neexistuje žádný jiný způsob, jak cestovat rychleji, žít déle, stavět dokonalejší lodě nebo objevit nějaký nový pokrok v naší vlastní civilizaci,“ pokračovala. To je důvod, proč jedno z našich velkých uspokojení je zkoumat, učit se a nacházet nové divy vesmíru.“

„Neumíš si představit to vzrušení, když objevíme neznámou planetu nebo neznámou formu života,“ řekla Gina. „Nikdy nejsme unaveni, bez ohledu na to, kolikrát jsme to zažili už dříve. Je to naprostá extáze při tomto objevu.“

Nepoužívají léky (Kapitola 11, str. 108)

„Nechceme používat léky,“ řekla. „zhoršují a tlumí smysly, věříme, že pak nemůžeme zažít plnou radost ze života na tomto světě.“

Řekl jsem: „Teď, když jsme byli představeni, chci se naučit o vás všechno, co můžu, kde jste se narodila, jaké bylo vaše dětství, jaké máte zájmy, jak žijete, jaké máte zaměstnání... Chci vědět o vašich přátelích, rodičích, vašich očekáváních a snech do budoucna,“ řekl jsem.

Mimozemská žena v minulosti a společenský život na domovské planetě

Řekla mi, že se narodila na jedné z Verdants kolonizovaných planet v Mléčné dráze, asi před 800 pozemskými lety. Jméno planety nemůže přeložit do angličtiny jednoduše proto, že neexistuje v našem jazyce pro něj žádný protějšek. Kdybych mohl vzít ohled na pravopis podle zvuku, slyšel jsem, když ho vyslovila, něco jako „Hoksperlmizache“. To je jen přibližné, nicméně, protože některé zvuky v jejich řeči nemohou lidské hlasivky okopírovat, tak neexistuje žádný způsob, jak ho vyslovit. To je, jako kdyby člověk vydával typické zvuky, jako je říhání, chichotání a škytavka zároveň. To nelze udělat.

Překvapivě, existují velké podobnosti mezi kulturou Verdants a sociální strukturou na Zemi. Všechny děti Verdants navštěvují instituce, jako jsou na Zemi veřejné školy, ale po mnohem delší dobu, protože dosáhnou dospělosti, až když jsou asi 60 pozemských let staré. Pamatujte si, že jeden rok Verdants je doba asi tři pozemské roky dlouhá nebo asi 1000 pozemských dní.

Dokonce i na kolonizovaných planetách, je čas měřený v běžných jednotkách Verdants, navzdory skutečnosti, že délka dnů a roků se na rozmanitých světech velmi liší. Některé mají roky, které jsou dlouhé jako čtyři nebo pět pozemských let, zatímco jiné jsou tak krátké, jako několik pozemských měsíců. Délka dní je samozřejmě také různá. *(Pokud je to stanoveno podle rotace planety kolem osy a doby oběhu kolem slunce. Pozn. překl.)*

Po dosažení dospělosti, pokračuje vzdělávání každého člověka tak, co by bylo považováno na Zemi za univerzitní úroveň. Obvykle by to znamenalo ještě asi 20 pozemských let. Ale protože Verdants nespí, jak je známo, ale jen se prostě uvedou do klidu, na dobu relaxace, život je rušný každou hodinu, ve dne i v noci.

Typický člověk s vysokoškolským vzděláním na Zemi strávil 6 hodin denně, 180 dnů v roce a 16 let ve škole, nebo to je asi 17.000 vyučovacích hodin celkem. Školní docházka Verdants je 15 hodin denně, 300 dní v roce, v délce někde mezi 50 a 60 roky, takže stráví možná

250.000 hodin ve škole. V důsledku toho se vysokoškolské vzdělání Verdants rovná snad 15 univerzitním titulům na Zemi.

„To je skličující,“ řekl jsem.

„Naopak, naše láska k učení je tak velká, že každý okamžik výuky je vzrušující. Nemůžeme se toho nabažit,“ řekla Gina. „Ale nakonec, se naše formální studium chýlí ke konci, a pak musíme jít do světa, v podmínkách pro nás běžných, na naše určené místo ve společnosti. Samozřejmě studium a celoživotní vzdělávání stále pokračuje a vesmír se tak stává naší vzdělávací laboratoří, když bylo naše základní vyučování ukončeno.“

„Ale pak nebudete mít ani čas na hry jako děti?“ zeptal jsem se.

„Děláme to stejně jako všechny děti na celém světě,“ vysvětlila Gina. „Věřte tomu nebo ne, dětská hra je univerzální vlastnost. Existuje jen málo zvířat, která známe, která si nehrají. Už jste někdy pozorovali vaše pozemská štěňata nebo malá lvíčata v džungli, v jejich pelíšku? Nebo mláďata v rodině opic? Hra je nezbytnou složkou učení, během dospívání.“

Gina bydlela ve velkém městě v rodině, která se skládala z ní a jejích rodičů. Neměla samozřejmě žádné bratry a sestry, z důvodu neschopnosti žen porodit více než jednoho potomka za celý život. Také nemají instituci, odpovídající lidskému stavu manželství.

Je typické, že většina Verdants má více partnerů během svého života, doba společného života s partnerem trvá obvykle 10-500 roků. Jakmile se narodí dítě, bez ohledu na to, jak dlouho rodiče byli spolu, je vytvořena rodinná jednotka a nebude zrušena dříve, než dítě opustí domov. To je minimálně 50 až 60 let, kdy dítě dosáhne věku dospělosti a dokončí své základní vzdělání.

Často, v závislosti na okolnostech, může dítě zůstat v rodině až 100 let. Nakonec, když se dospělé děti samy spárují s vybranými partnery, tak opustí domov svých rodičů.

„Vy nemáte institut manželství?“ zeptal jsem se.

„Ne, jen duchovní vazbu,“ odvětila. *(To je opět to, co dánský vizionář Martinus, žijící v letech 1890-1981 napsal o přirozených změnách u lidí, jak by mohli žít sami nebo zůstat spolu v budoucnosti, jak to instinktivně cítil. Pozn. R.Ø.)*

„A jak zakládáte své vlastní rodiny?“ zeptal jsem se.

„Zřídka má první spárování za výsledek dítě,“ odpověděla. „My se prostě párujeme a sdílíme naše životy po určitou dobu. Někdy si, po vzájemné dohodě, každý z nás vybere jiného partnera a přistoupí k nové úrovni svého života. To vše je velmi prospěšné a uspokojivé uspořádání. Udržuje to život zajímavý.“

„Myslíte si, že láska skončí, když se rozhodnete přejít k novému partnerovi?“ zeptal jsem se.

„To je nemožné, abychom se milovali, protože neznáme zamilovanost,“ řekla.

To bylo pro mě z nějakého důvodu znepokojující. Snažil jsem se to analyzovat, snažil jsem se vzpomenout si na pocit neklidu, jaký jsem zažil, když jsem slyšel toto prohlášení. A pak mi to došlo. Uspořádání společnosti bylo jako popis obyčejného párování dvou hospodářských zvířat, živočišná shoda, řízena instinktem, bez lidských pocitů přízně a něhy - jinými slovy, bez lásky. Čekal jsem mnohem více od těchto tvorů tak dokonalých, více ušlechtilých vlastností ducha.

„Takže vy se párujete jen pro sex bez lásky?“ zeptal jsem se, sotva skrývaje své zklamání.

„Aha, už chápu to, co říkáte,“ řekla. „Můj bože, ne. Samozřejmě, že ne. Vzpomínáte si jak jste se poprvé zamiloval, jak vy lidé, používáte tento termín?“

Řekl jsem, že ano. Nemyslím si, že by někdo někdy zapomněl, na opravdu jedinečnou událost v jeho životě.

Požádala mě, abych popsala své pocity v té době.

Byla to těžká otázka. Udělal jsem několik nejistých pokusů jí odpovědět. Nakonec jsem jí řekl, že jsem si nemyslím, že pocity mohou být přeloženy do slov. Nutila mne, abych to

zkusil. Vzpomínal jsem na všechno při prvním polibku, na planoucí srdce, když jsem vzal svou milovanou poprvé za ruku. Snažil jsem se vybavit si celkový obrázek.

„To je všechno,“ řekl jsem. „Ne, víc než to. Byl jsem děsně šťastný a okouzlený. Jako bych se vznášel ve vzduchu.“

„Jak vypadala?“ zeptala se Gina.

Byla úžasná, řekl jsem Gině. Ale nyní si už opravdu nemohu představit dívčinu tvář. Když na to přijde, nemohu si ani vzpomenout, jestli byla hezká nebo obyčejná, inteligentní nebo hloupá, tlustá nebo hubená nebo průměrné váhy.

„Ty si to nepamatuješ, protože to není osoba, která probouzí uchované vzpomínky, je to samotná událost,“ řekla Gina. „Láska je prožitek, ta dívka mohla být jako jedna z milionu jiných, na kterou bys měl vzpomínky, bez ohledu na to, kdo byla.“

Lidský mozek, řekla, ukládá miliardy bitů informací, které zachycují celoživotní zkušenosti. Ale pouze významné události, které stojí stranou od světských, každodenních událostí, lze snadno připomenout. Gina řekla, že tak to může být, protože tyto zásadní znaky jsou ty, které nejvíce kriticky ovlivňují vývoj člověka, když zhlédne historii života. Ať už zažije chvilky radosti nebo smutku, strachu nebo důvěry, předvídavosti nebo strachu, oslavu nebo smutek, obstojí to ve zkoušce času, ve zbývajícím aktivním životě.

Myslím, že Gina mi dala životní lekci, a musím se přiznat, že něco na tom může být. Myslel jsem na některé klíčové události, které se staly v mém životě, a pak snadno vymizely z mé mysli, bez námahy o desítky let později. To zahrnovalo například můj vstup do armády, jako 19-ti letého, moji maturitu, moje první zaměstnání, narození mé dcery (blaženost), a den, kdy jsem odešel z domova na vysokou školu (pýcha v kombinaci se zlomeným srdcem).

Přiznal jsem Gině, že je to skutečně pravda. Závisel jsem dlouho na emocích ve vzpomínkách a se chvěním jsem vzpomínal na svou první lásku, na malé drobnosti o dívce samotné.

„Jen si představ, kdybys to cítil stejně o každém člověku na Zemi,“ řekla Gina. „Nechceme se proto zamilovat, protože milujeme všechny naše lidi bez rozdílu, každý jiné lidi, všechny miliony cizích lidí. Milujeme jeden druhého, ale jen tak, co bys považoval za platonický vztah, bez sexuálního prvku. Teprve když muž a žena utvoří pár, vstoupí do vztahu další prvek - sex.“

„Tak proč se vaše páry rozcházejí?“ zeptal jsem se. „Jsem z toho zmatený.“

„Nejsem si jistá, zda si někdy budeme rozumět,“ řekla. „Ale to je proto, že láska a sex nejsou u nás vzájemně propojeny, protože to je pouze v lidských romantických vztazích. Naše vzájemná láska nikdy neslábne, i když si najdeme další partnery. My jdeme prostě dál, když sexuální a fyzické spojení začíná ztrácet svou intenzitu. Stejně jako vy můžete přejít na jinou práci, pokud vám vaše současná již neposkytuje stejné uspokojení a výhody, které původně měla. Nemůžu to vysvětlit jakýmkoli jednodušším způsobem.“

(Podobně i Martinus učil o sexuálním vývoji u lidí. Pozn. R.Ø.)

Ale pořád jsem si nebyl jistý, zda jsem to pochopil, ale nebudu se tím dále zabývat. Je zřejmé, že jsme se střetli s kulturou jiného druhu.

Mimochodem, Gina odešla z domova svých rodičů asi v 90 letech, opět v pozemských relacích, když dostala práci ve vládě a v soukromém sektoru na příštích několik set let. V té době, již žila v páru s osmi až deseti různými muži, ve vztazích trvajících jak pouhých 10 let, tak i 75 let.

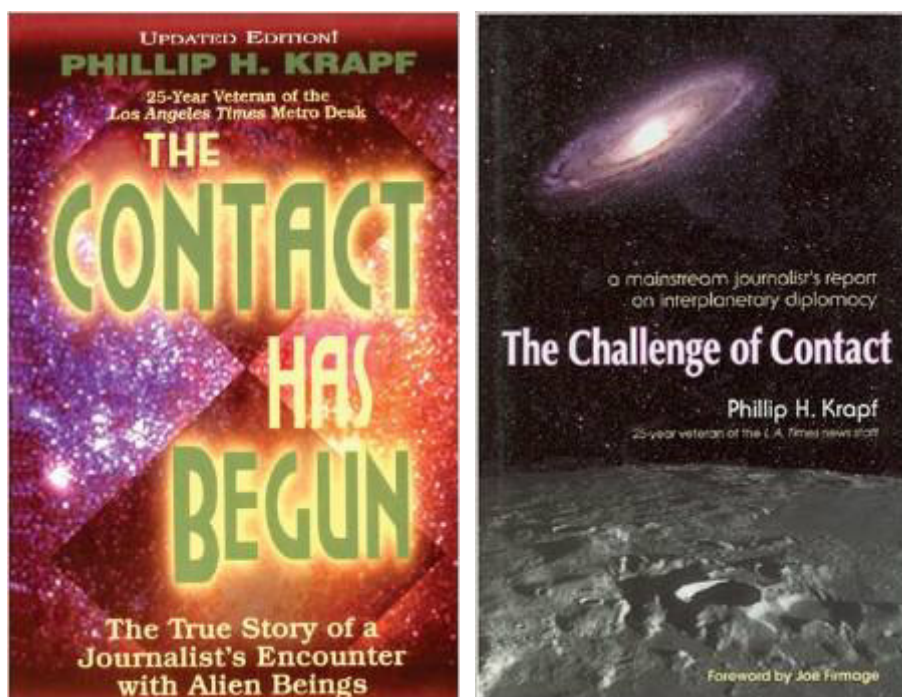
Jednou, když jí bylo asi 400 let, se připojila k posádce lodi, která těžila rudu z asteroidů, na výrobu drahých kovů, které byly používány především na konstrukci velkých lodí impéria Verdants. Odešla z tohoto zaměstnání po asi 35 letech a usadila se na domovské planetě Verdants, aby pokračovala ve studiu, zaměřeném na výuku cizích jazyků. Po zvládnutí

každého známého jazyka a dialektů ve vesmíru, kterých je více než 30.000, se zapsala jako lingvista na hvězdném křižníku a byla zařazena ke zkoumání kvadrantu galaxie v Andromedě.

Během své cesty, loď objevila dvě planety, obývané inteligentními bytostmi. Obě rasy jsou ještě v prvotních fázích vývoje, nicméně, jsou to již organizované civilizace, ale jsou stále tisíce let od ukončení vývoje, na úroveň potenciálních hvězdných cestovatelů. Poté byla asi před 60 lety přidělena k lodi Goodwill jako součást týmu k pozorování Země.

„A to je příběh mého života v kostce,“ řekla.

Konec ukázek z této knihy (The contact has begun) - kontaktér, Phillip Krapf napsal i další knihu (The Challenge of Contact).

(Knihy zakoupíte na Amazonu za cca 10\$)

Zde je dodatek od Krapfa, po událostech z 11.zář 2001:

Budoucnost kontaktů Verdants a lidstva

Jak většina z vás ví, tak události z 9/11 vedly Verdants zpět od okraje veřejných záležitostí. Phil Krapf byl požádán dne 23. srpna 2001 o zveřejnění novinek z oficiálního stanoviska Verdants k lidem, neboť jejich přítomnost byla na spadnutí. Série oznámení byly prováděna všemi velvyslanci (800 dalších kontaktérů, kromě Phila Krapfa), tyto veřejně dostupné informace byly plánované na rok 2002. Toto historické úsilí bylo přerušeno v podvečer 9/11.

V exkluzivním rozhovoru pro tento zpravodaj, Phil Krapf učinil následující prohlášení pro příznivce projektu zveřejnění:

„Verdants jsou stále zde, domnívám se, že i přes události z 9/11 a válku proti terorismu. Pamatujte si, že varovali, že takovéto neštěstí bude řízeno ze zákulisí, a není divu, že takové věci jsou nyní v titulcích. Ale já si stále udržuji naději, že navzdory současnému odstupu a jím

způsobenému zklamání pro nás všechny, projekt kontaktů bude probíhat nadále podle nového jízdního řádu. Neměl jsem kontakt s Verdants od večera 9/11, ale jsem i nadále přesvědčen, že spolupráce je na nějaké úrovni řízena. Možná, že lidstvo vykročí nejlepším způsobem vpřed a zveřejněním kontaktu se znovu rozhoří. To, co teď potřebujeme, je trpělivost.“

VÝZVA KONTAKTÉRA

Rozhovor s Philipem Krapfem (viz foto) od Richarda Boylana, PhD.

Phillip Krapf je muž středního věku, zkušený vydavatel velkého deníku, který si nebere žádné servítky. Sám sebe popisuje jako předchozího agnostika a notorického skeptika. Krapf si získal své příznivce příběhem, který se stal během šesti hodin jeho pobytu na palubě hvězdné lodi civilizace Verdants, a co se dozvěděl při jeho druhé návštěvě na palubě.

Krapf potvrdil, co prezentoval v jeho první kniha „Kontakt začal“ a v jeho poslední knize, „Výzva ke kontaktu“. Vyzývám čtenáře, aby si pečlivě prostudovali obě knihy. Zde jsem shrnul jen několik bodů, které nespádají výslovně do jedné knihy. Krapf objasnil, že v jeho první knize je kapitola, kde psal o cestě do fyzického nebe, což by mělo být chápáno jako alegorie a není to doslovně cesta do nebe. Cítil, je jako host Verdants, kteří lidem chtěli ukázat "nebe" a protože byl ateista, tak mu chtěli ukázat širší realitu.

V reakci na mou otázku o dalších fyzických údajích o Verdants, je popsal je jako 140 až 160 cm vysoké, bez vlasů, malého nosu, v podstatě jako dva nosní otvory, s úzkými ústy, téměř beze rtů. Řekl, že jejich oči byly tmavé, se štěrbínovou zornicí, mandlového tvaru. Jeho primární kontakt, žena Verdants, měla štíhlou postavu s velmi drobnými ňadry. Uši byly proporcionální k hlavě, stejně jako oči. Lidé na Verdants jsou si velmi podobní, Philovi trvalo nějaký čas, aby prakticky rozlišil jejich hlavní znaky od ostatních. Tyto bytosti vypadají celkem pěkně, ale jsou odlišené od osob ze systému Zeta Reticuli.

Krapf popsal setkání na palubě mateřské kosmické lodi Verdant, nacházející se za Měsícem. Tato kosmická loď byla čočkovitého tvaru. Na tomto setkání bylo 12 lidských velvyslanců (vybraných jako budoucí prominentní svědkové a mluvčí pro kontakty s Verdants), podobně jako Krapf, který vidí sám sebe v podřízeném postavení, v pozici vyslance. Diskuse zahrnovala, jak dobře jsou lidé obecně připraveni na formální uznání přítomnosti mimozemšťanů. Vyslancům také radili, jak má Krapf udělat svůj úkol, zveřejnit informace z kontaktu s návštěvníky z vesmíru.

Krapf také mluví o souvislosti se Star Wars, kde zbraňové systémy jsou navrženy tak, aby střílely na kosmické lodi. Považoval to za děsivou možnost. Zopakoval, že Verdants odhadují, že 20% obyvatel Země, zadržuje pokrok lidstva a zatajuje informace. Těchto 20% se skládá z plutokratů, kteří řídí světové politické organizace a snaží se zachovat ekonomický status quo, obecně jsou sociopati, a další pravděpodobně nezmění své názory, tváří v tvář veřejnému oznámení kontaktu ze strany Verdants.

Krapf vyslovil zajímavou osobní poznámku: že od dubna roku 2001, nejí žádné maso a omezil svůj příjem potravy na 500 kalorií za den. Většinou jí jen ovoce. Přisuzuje tuto dietu své poslední návštěvě na palubě lodi Verdants. Zatím ztratil 40 liber váhy a jeho kondice se zlepšila. (Mimochodem, Krapf říká, že základem veškeré potravy Verdants jsou rostliny, pěstované hydroponicky.)

Zveřejnění jeho příběhů o setkání s hvězdnými lidmi způsobilo, že jsem se vzdal masa, jsem vegetarián, vyhýbám se stejně, jak je to možné i čokoládě, kofeinu, všem lékům, cukru a znatelně zvyšuji můj příjem vody. Phil souhlasil s touto snahou.

Pokud jde o blízkou plánovanou budoucnost, Krapf řekl toto. Pravděpodobně v roce 2002, někteří světově proslulí vyslanci začnou mluvit o UFO a mimozemšťanech veřejně. Existuje 880 osob z těchto světoznámých celebrit, kteří budou potvrzovat kontakty s UFO a mimozemšťany. Phil namítal, že se ptal, jestli bude globálním mluvčím Verdants, když otevřeně vystoupí na veřejnosti. Očekával, že jako jeden z vyslanců spojených s médii bude pravděpodobně hlavním mluvčím.

Zanechal jsem tuto záležitost více přesvědčen o mentálním zdraví Phillipa Krapfa a jeho etické integritě a poctivosti. Zůstává skromným klíčovým svědkem, zdráhajícím se zveřejňovat své prožitky. Také se změnil z ateisty k mírnému připuštění možnosti Božského principu. Možná, že tato pozoruhodná vnitřní transformace je hlavním potvrzením, že Philip Krapf měl kontakty s mimozemšťany Verdants.

Recenze knihy od Kathariny Wilson na stránkách AlienJigSaw

Úvod

Phillip Krapf prožil 30 roků jako reportér a novinář. Pracoval 25 let jako redaktor Metro copy desk LA Times, a sdílel Pulitzerovu cenu jako člen týmu Metro, který získal tuto cenu za popis nepokojů v LA v roce 1992. Krapf odešel do předčasného důchodu v roce 1993, ve věku 58 let, a nyní mu je asi 63 let. (*Letos asi 80*) On a jeho manželka žijí spolu šťastně a spokojeně v jižní Kalifornii.

Krapf naznačuje, že byl obeznámen s alespoň nějakými informacemi, vztahujícími se k únosům, ale vždy zůstal velmi skeptický ke zprávám unesených, až jednoho dne v roce 1997, kdy od 11. července 1997, od 02:30 v noci, až do 14. července 1997, došlo k události, která navždy změnila jeho názory na únosy mimozemšťany.

Kupodivu, poté, co bylo po všem a jeho kniha byla téměř dokončena, Krapf napsal v jeho Epilogu:

„Můj život se změnil od počátku léta roku 1997. Zdá se nepředstavitelné, že člověk může prožít takové zkušenosti, aniž by z nich nevyšel jako úplně jiný člověk.“

Studovala jsem zprávy z únosů za deset let. Také jsem měla z první ruky zkušenosti s mimozemšťany, a tak jsem souhlasila s hodnocením Phillipa Krapfa z jeho života poté, co strávil tři dny na palubě mimozemské lodi. Každý, kdo zná literaturu o únosech, najde vždy některé prvky jeho únosu zvláště neobvyklé.

Phillip Krapf nebyl nikdy unesen během svého dětství, a to ani během svého dospívání nebo jako mladík. Byl starý 62 let, když zažil jeho první a snad i poslední zkušenost z únosu. Mimozemšťané mu řekli jméno své rasy. Pokud by mělo být přeloženo do angličtiny s použitím nejbližšího podobného slova k dispozici, dali by se nazvat "Verdants." (*česky snad „zelení“ nebo „zelenající se“.* Pozn. překl.)

Při čtení jeho knihy „The Contact has begun“, jsem zjistila, že své třídní zkušenosti na lodi Verdants, Krapf rozdělil zhruba do šesti kategorií. Jednu z nich jsem shledala obzvláště znepokojující, a to je důvod, proč jsem se rozhodla napsat tuto zprávu.

I. Známé podrobnosti o únosu.

Phillip Krapf popisuje Verdants jako jednotný druh, stejné výšky, se štíhlými těly. Mají tmavé oči se šikmými žíhlicemi a vypadají si tak podobní, že má podezření, že to mohou být klony. Alespoň jeden z Verdants byla žena (jak se zdá ve srovnání s několika jinými cizími druhy), neboť měla trvalé a přesvědčivé sexuální znaky jako lidé. Krapf nám dává přesný popis z první ruky o anatomii této ženy, jehož podrobnosti však nejsou zahrnuty v této zprávě.

Krapf, stejně jako ostatní unesení, řekl také jména některých z cizinců. Když Verdants jdou, popisuje jejich chůzi jako podivně klouzavou:

„Místo toho, aby kráčeli, zdálo se, že cizinci hladce klouzají po zemi, skoro jako by byli na kolečkách, spíše než na nohách ...“

Jeho popis určitých oblastí interiéru lodi je také podobný zprávám jiných unesených. Vzpomíná na velkou, obdélníkovou místnost, se stovkami stolů, na nichž cizinci další zkoumali a studovali. Kolem těchto stolů byly skupinky tří až pěti cizinců.

Ve stejné části plavidla viděl velké monitory, které popisoval jako „barevné obrazovky s vysokým rozlišením“, na kterých mohl určit obecnou povahu studia (unesených), které tam viděl.

Zatímco on, a dva nebo tři Verdants chodili po lodi, další Verdants mu věnovali jen malou nebo žádnou pozornost, jako tomu bylo u mnoha jiných unesených. Také popisuje místnost naplněnou panely s blikajícími světly, číselníky, měřidly, atd. Opět, jako tomu bylo u mnoha z nás, Verdants Krapfovi sdělili, že je "zvláštní" a byl "vybrán." Řekli mu, že ho připravují k účasti na něčem, co bude jednou z nejvýznamnějších událostí v dějinách lidstva.

To je možná nedostatek opakovaných únosů a celoživotního vztahu k mimozemšťanům, ze kterého si Krapf uvědomil, že nemůže po tom všem být tak zvláštní. Za předpokladu Krapfa, že Verdants jsou stejní, jako mnoho jiných mimozemšťanů o kterých jsme se dozvěděli, může Krapf využívat po několik let poznatků, které jako jeden z mnoha pokusných subjektů od cizinců získal.

Jak uvidíte na konci tohoto přezkumu, čas ukáže, jak je důležité, uvěřit poselství Verdants.

II. Předchozí únosy byly nedůležité?

Nechci, aby si lidé mysleli, že jsem "střelila kozla," protože autor prostě jen předává, co se mu stalo. Nicméně, v této knize jsou neobvyklé (někteří by mohli říkat škodlivé) komentáře o unesených. Pojem "unesený" nevrhá laskavý pohled na Verdants. Krapf na druhé straně, chápe tento pojem a drží se ho jako nejpřesnějšího popisu toho, co viděl, po svém příchodu na loď Verdants. (Místnost se stovkami stolů, na kterých byli další lidé zkoumání a studování.)

Dozvídáme se, že všichni z unesených, kteří přišli před ním:

„... byli ... dělníci, většinou z venkovských a předměstských oblastí ...pracovníci veřejných služeb, u kterých bude nejméně pravděpodobné, že jim budou věřit, pokud se týká absurdních příběhů o unesení mimozemšťany.“

Verdants také řekli Krapfovi:

„Lidé s bezúhonnou reputací, jako poctiví občané byli unesení za správného předpokladu, že jejich důvěryhodnost nebude příliš přitahovat pozornost veřejnosti, pokud se rozhodnou otevřeně mluvit o svých únosech.“ Zeptejte se kteréhokoli z věrohodných badatelů o únosech a oni vám řeknou, že existuje spousta unesených s pověstí jako bezúhonní, čestní občané.

Krapf uvádí svůj pocit z nedostatku mediálního zpravodajství o únosech tím, že sám říká:

„... Hlavní mainstreamová média mají pro to velmi zásadní důvody, avšak neuvádí žádný podstatný, pro poskytnutí osobních výpovědí o mimozemských únosech v průběhu mnoha let. Jako novinář jsem nejen chápal tuto politiku, ale i já ji podporoval“

Média mají povinnost svým čtenářům, divákům a posluchačům zajistit, aby tyto zprávy měly alespoň rozumný prvek věrohodnosti a legitimacy.

To znamená, že musí existovat podpůrné důkazy, že došlo k takové události... od únosů osamělých jedinců zainteresovaných v minulosti, tam nemohla být žádná potvrzení.

Musíme se ptát:

„Co dělá jeho příběh o únosu důležitějším nebo uvěřitelnějším, než všechny ostatní, které se staly před ním?“ a „je si Krapf vědom několika případů dosvědčených, Hopkinsem, Jacobsem, Carpenterem, Fowlerem, nebo Karlem Turnerem, které byly zveřejněny?“

Krapf uvádí podrobnosti o zkušenostech z únosu, které nebyly nikdy zveřejněny výzkumníky, jako Betty Hillová, Budd Hopkins a David Jacobs. Každoročně je zde nepřeborné množství nových knih a jsou uváděny i nové televizní programy, zahrnující témata související s únosy a jejich průběhem. Z tohoto důvodu, logika určuje, že dřívější zprávy o únosech, jsou spolehlivější, takže je pravděpodobné, že je pravdivý i Krapf.

Je obtížné pochopit, proč zkušenosti novinářů s Pulitzerovou cenou to nemohou pochopit.

III. Volba

Na počátku knihy se dozvídáme, že Phillip Krapf byl vybrán, aby řekl světu o existenci mimozemských bytostí.

Verdants mu říká: „Ty ale budeš jedním hlasem z mnoha.“

Později je Verdants požádán, aby napsal knihu, která bude působit jako středobod celé této záležitosti. Pokud jsem to četla správně, jeho kniha je jako bílý papír.

Opět platí, že na svou práci byl vybrán:

„Já jsem nebyl vybrán náhodně ... Splňoval jsem základní kritéria, jaké ostatní kandidáti, rovněž splňovali. Do úvahy bylo bráno vysokoškolské vzdělání, kariéra v hlavní profesi, cestování a pravdivý a stabilní posudek bezúhonného občana, nemajícího žádnou souvislost se špatnou pověstí nebo radikálními skupinami.

S výjimkou posledních deseti slov, tyto podmínky splňovala většina z unesených, se kterými jsem se setkala v posledních deseti letech, zejména ti z nás, kdo pokračovali ve své misi a zveřejnili svůj případ nebo sami publikovali své informace. Nicméně, byla tam nesmazatelná asociace s "nespolehlivou, okrajovou skupinou", aniž bych upřesnila, na jakou skupinu se to odvolává.

Je Krapf s odkazem na MUFON, CUFOS, Unariány nebo Bránu nebes? Je velmi nešťastné, když lidé čtou o UFO únosu poprvé a nebudou vědět nic o rozsáhlých skupinách, které se zapojují do studia tohoto fenoménu. Proto se budou s největší pravděpodobností domnívat, že autor je patří k důvěrným přátelům zavedených organizací UFO badatelů, které jsou plné typů jedinců z periferie, kterými unesení nejsou. CUFOS a MUFON mají mnoho odborníků spojených s jejich organizací. Samozřejmě, nemusíte mít doktorát nebo být inteligentní, vyrovnaný člověk, který hledá pravdu o problému mimozemšťanů.

IV. Milab aspekty.

Pojem "MILAB" (vojenské únosy – MILitary ABductions) byl vytvořen Helmutem Lammerem, rakouským vědcem z oblasti kosmického výzkumu.

Dr. Lammer a já jsme začali studovat únosy typu Milab před několika lety, a my oba jsme publikovali práce na toto téma. Milab únosy obsahují pozemské prvky, z nichž některé si únosce zapamatovali (často vědomě) jako lidi namísto mimozemšťanů. Lidi oblečené jako cizinci a další pozemské prvky, jako injekční stříkačky a použití drog, nemocnice, vojenské základny, automobily, vrtulníky a vojenský personál.

Existují určité aspekty, o Krapfových třech dnech s Verdants, které jsou dosti podobné těmto případům. Někteří se mohli dokonce smát, když o nich četli. Chci ujistit čtenáře, že to není nic k smíchu. Tyto pozemské prvky nám mohou říci více o jeho třídením únosu, než jakékoli jiné informace, které tato kniha poskytuje. Našla jsem v této knize několik příkladů MILAB prvků:

Phillip Krapf popisuje uši Verdants jako špičaté a mírně větší, než lidské uši. Pokud by tito cizinci neuplatňovali konzistentní třídení výmaz paměti nebo metodu maskování, pak se uši zdají podezřelé. Ano, existují některé případy, při nichž unesený viděl špičaté uši, ale v kombinaci s několika dalšími prvky by bylo snadné spekulovat, že Verdants byli skutečně oblečeni jako lidé a přitom vypadali jako mimozemšťané. Chce-li skupina lidí vypadat mimozemsky, pak by bylo pro ně obtížné skrýt nebo zakrýt uši, než je nechat tak jak jsou, například, že vypadají větší nebo špičaté.

Verdants jsou také popsáni, že nosí pastelově barevné pláštěnky, jako oděv. Opět máme zprávy o některých mimozemšťanech, nosících pláštěnky s kapucí jako oděv, dokonce i pastelově barevné, takže při použití takového oděvu by bylo snadné zakrýt tvar těla tvar a tím skrývat pozemské atributy únosců.

Ruce Verdants popisuje Krapf jako „teplé, asi stejně velké jako lidské ruce, docela štíhlé (byla to žena) a cítil tvrdost kostí a šlach pod měkkým masem.“ Zatímco jsou tam aspekty, které se zdají být cizí, je tam také podobnost k lidským rukám. Nevíme, kolik prstů Verdants mají. Já bych předpokládat, že pokud je Krapf viděl, tak počet prstů které měli na ruce, by nepochybně sdělil ve své knize.

Oči Verdants jsou popsány jako prosvítající šterbinové zornice. To bylo také hlášeno v některých případech unesených, nicméně, většina unesených popisuje oči vetřelců jako docela normální. Šterbiny také ukazují, že autor nemusel vidět celou plochu povrchu očí. To může znamenat, že použili masky. Je možné, že lidé nemusí být schopni popsat přesnou povahu a hloubku očí mimozemšťanů. Při použití šterbinovitých otvorů, by celé oko nemohlo být viditelné.

Použití nemocničních uniforem, podle mnoha unesených, je předmětem zkoumání. Nemocniční šaty jsou pozemské povahy a pokud vím, nebyly popsány při únosech bez prvků Milab. Většina cizích unesených popisovala sebe, stejně jako jiné unesené, jako nahé, během vyšetřování a zkoumání mimozemšťany.

Po svém počátečním příchodu do lodi Verdants, byl Krapf přiveden do velké místnosti plné unesených, kteří byli zkoumáni, ale říkal, že on nebude muset podstoupit takové vyšetření. Je možné, že mu tak ukázali jen holografický obraz, aby se jeho únos mimozemšťany jevil uvěřitelnější. Současně s tím, mu řekli, že nebude muset podstoupit vyšetření, uvěřili tomu, že je mimořádný.

Další příklad možného použití holografické techniky je ten, když místnost, ve které stojí, náhle "zmizí" nebo se "vypaří" jen proto, aby se nová místnost objevila na jejím místě. Toto vše může být provedeno za pomoci holografické technologie. Pocit "naprogramování" je od údajných obětí ovládnání myslí často popisován, stejně jako od unesených Milab. Krapfovi jeho únosci řekli, že mu "propůjčí speciální dar," který mu umožní mít naprostou a úplnou vzpomínku na všechny události, které prožije.

Dalším náznakem je, když mu jeho únosci řeknou, že byl unesen za účelem "přípravné orientace, vzdělávání a indoktrinace." Jsou to události, které byly způsobené Verdants nebo možná jeho lidskými únosci, kteří chtěli, aby si to pamatoval?

Další pozemský aspekt a možná kontrola myslí je, že jeho únosci používají jména jako lidská, zvláště jednoduchá křestní jména. Dialog mezi Krapfem a jeho únosci je často velmi otevřený, jako člověka s člověkem. Kromě jmen, byl vzat do místnosti, která vypadá jako zasedací místnost nějaké organizace, zařízená čalouněnými křesly a 12 dlouhými

konferenčními stolky. Jsem obeznána s tímto zařízením v případech Milab, ale ne v dalších případech únosů.

Zatím na palubě lodi Verdants cestuje čímsi, co vypadá jako nákladní výtah. To je další "pozemský" objekt. Vstoupí do místnosti, která vypadá jako ložnice. To zahrnuje manželskou postel královské velikosti a popisuje ji jako "vystříženou z Holiday Inn." Krapf pokračuje tím, že řekne o prádelníku naplněném tričky a spodním prádlem, které se mu perfektně hodí.

Krapf dále uvádí řadu pozemských potravin, včetně „rozpáleného steaku na houbách..., teplých rohlíků a sladké smetany, čerstvého ovoce, horké kávy a čaje, nápoje, který byl nepochybně Light Pepsi, ... dušenou zeleninu, zelený salát, vanilkový a čokoládový pudink, jablečný koláč a borůvky.“ Říkal, že se cítil, jakoby byl v americkém hotelovém pokoji, kde měl také dálkové ovládání k televizoru s velkou obrazovkou.

Později mu Verdants řekli, že pěstují jejich zeleninu hydroponicky. Jinými slovy, téměř vše, co popisuje o jeho pokoji je pozemské, není tam nic mimozemského.

Později, když Krapf požaduje podívat se do strojovny lodě, tak místo toho mu ukázali místnost, kterou popisuje jako "typická počítačová čistá místnost". Pak řekl, strojovna byla pro něj nepřístupná. Také neřekl, jaký druh paliva jejich lodě používají, ani se na to nezeptal. Stejně jako v případě únosů Milab, zde není prokázáno, co opravdu chtěl vidět. Zajímavé je, že se to zdají být věci, které by bylo velmi obtížné lidem vysvětlovat. Nicméně, je zde popsáno velcí centrum lodí. To vypadá jako typická počítačová místnost, něco, co je velmi pozemské. Bylo by to rovněž možné, zejména v případě, že byl v budově, kde sídlí společnost s vazbami na vojensko-průmyslový komplex.

Pak by dávalo smysl, že jel nákladním výtahem (třeba i před očima zaměstnanců), kteří tam mají pěkné ubytování, oblečení, které jim vyhovuje a výborné jídlo.

V. Jsou Verdants dezinformací?

Krapf řekl, že důvodem, proč Verdants unášejí vybrané lidi, je to, že je nepravděpodobné, že lidé jim budou věřit, tak se zabráni mezi lidmi na Zemi způsobení paniky.

V návaznosti na toto prohlášení je obvyklý odstavec o fiasku války lidí s mimozemšťany. Vysvětloval to tak, že nechtějí vyvolat masovou paniku nebo nepřiměřeně ovlivňovat pozemskou kulturu. Na rozdíl od zjištění z našich nejvíce publikovaných únosů vědci: "Při mnoha únosech byly vyloučeny páry a skupiny." Člověk se musí divit, jak na to bude reagovat „Velká čtyřka“.

Také jsme se dozvěděli, že se Verdants intenzivně studují Zemi a její obyvatele zhruba 1000 let. Jejich délka života je přibližně 20.000 roků, přesto ženy mohou porodit pouze jedno dítě během tohoto neuvěřitelně dlouhého života.

Paradoxně, tam není žádná zmínka o třech hlavních problémech. Dospěla jsem k přesvědčení, že příčinu únosů představuje "hybridizační program", zaměřený na děti od unesených, předpokládající sloučení dvou druhů, což je důvodem pro jejich zdánlivě četné sexuální styky s unesenými.

Jak autor únosu z července roku 1997 tvrdí, tak únosy se chýlí ke konci a nebudou již žádné další únosy. Unesený novinář Krapf řekl:

„Předtím jsme nechtěli, aby tomu veřejnost věřila, ale teď již ano. To se děje. Nadešel čas, aby se naše dvě rasy oficiálně setkaly.“

To zní tak, jako kdyby používali Krapfa, uznávaného novináře, aby upravil jejich image stejným způsobem, jako kdyby si nemohli najmout nějakou mediální firmu, která by to celé zařídila. Pokud skutečně chtějí, aby nastal otevřený kontakt, tak určitě budou muset přesvědčit, ne-li celý svět, tak alespoň unesené, že jim neudělali nic strašného, pokud si na

něco pamatují. Pochybuji, že unesené bude snadné přesvědčit, pokud se vůbec budou chtít o tom přesvědčit.

VI. Plány Verdants pro lidstvo

Od nynějška budou bráni pouze mimořádní lidé na loď Verdants, kteří mají být vyškoleni. Tito lidé budou velvyslanci Verdants, případně zástupci vyslanců. Budou použiti k přípravě zbytku lidské populace na kontakt.

Verdants řekli Krapfovi, že tyto "náměstky vyslanců" je třeba vybrat spíše pro jejich dovednosti, než pro jejich pozice velvyslanců. Připadá mi to divné, protože mnoha uneseným bylo řečeno, že by měli napsat zprávy a své informace zveřejnit.

Nicméně, Verdants nezahrnují tyto osoby do jejich "velkého plánu", protože tvrdí, že unesení nejsou „prominenti, bohatí, slavní, sociálně silní veřejní představitelé nebo vládní úředníci.“ Samozřejmě, že každý dobrý badatel by měl vědět, je to prostě není pravda.

Z množství rukopisů a dopisů, které jsem obdržela v průběhu let odhaduji, že každý unesený, který sám publikoval co zažil nebo jeho příběh publikovalo nějaké nakladatelství, tak je pravděpodobně aspoň deset unesených, kteří byli vedeni k tomu, aby své informace sdíleli se světem, ale nebyli to schopni to z různých důvodů udělat.

Některé z těchto důvodů se jeví jako nedostatek peněz, znalosti o tom, jak své práce publikovat, profesní kontakty ve vydavatelském světě, čas a v menší míře i požadovaná úroveň rukopisu.

Pokud jsou Verdants opravdu tím, co o sobě tvrdí, tak tyto unesené nemůžeme zahrnout do celkového počtu. Vzhledem k tomu, že se nepočítají, naznačuje to, že Verdants buď lžou, že někoho unášejí (což není nic nového) nebo v tomto kontaktu byly tisíce lidí, kteří byli uneseni a experimentovali na nich pověstným chladným způsobem.

Časový plán Verdants pro Zemi.

... je uveden ve zkratce níže.

Budete muset číst knihu se všemi detaily. Váhám dát do seznamu všechno, protože by to bylo nespravedlivé, abych toho příliš mnoho z knihy pomluvila, ale myslím si, že je důležité, aby vědci tyto informace potvrdili (nebo vyvrátili), když různí mimozemšťané stále slibují kontakt.

1998: Vydání knihy „The contact has begun.“

2002: Veřejné vystoupení předem vybraných a "velmi zvláštních lidí," velvyslanců, kteří byli vyškoleni mimozemšťany.

2003: Briefing velvyslanců a světových vůdců.

2004: Výskyt několika velkolepých událostí, které by mohly být pouze mimozemského původu, které odstraní veškeré přetrvávající pochybnosti.

2005: Završení nového města Genesis, na americkém Jihozápadě. Skutečný summit s mimozemšťany.

2005 - 2008: Přípravná orientace, vzdělávání a přesvědčování zástupců lidstva.

2009: Eventuální vstup lidstva do Intergalaktického svazu suverénních planet.

Lidstvo se zapojí do mezihvězdného cestování nejpozději v roce 2010, vysvětluje Krapf, jak bude populace Země průběžně informována prostřednictvím různých médií o tom, co se chystá a píše:

„... Budou tam také náboženské příběhy, představené v rozhovorech s hlavními duchovními vůdci na světě. Budou sledovány reakce lidí na hlavní příběhy, bude to zahrnovat reakce průměrných lidí na ulici, psychologů a vyznavačů UFO.“

Opět očekáváme předvídatelný „výbuch“ proti ufologům.

Začínám věřit, že tito chytří novináři a vědci, budou i nadále klesat na tomto používaném žebříčku, protože je mnohem jednodušší zesměšnit UFO a zprávy z únosů, než je zkoumat a studovat.

Závěr

Napsala jsem tento jakoby rozbor „Zprávy o kontaktu“, z důvodu možného vlivu této knihy, který může mít na unesené (za prvé) a ufologii (za druhé).

Nemůžu říct, kdo nebo co je Phillip Krapf. Věřím, že byl upřímný ve vyprávění svého příběhu. Nedovedu si představit, respektovaného, 63 roků starého vysloužilý novináře z LA Times, který by si vymyslel příběh, jako je tento.

Existují prvky skutečných událostí únosů, včetně zkušeností Milab v této knize. Je to kniha, kterou bude s největší pravděpodobností číst mnoho lidí, protože to je levné a snadné čtení, dostupné ve velkých knihkupectvích a byla napsána jako zvláště důvěryhodná. Pokud se tato kniha představuje jen jako propagační trik ze strany mimozemšťanů, pak unesení budou mít ještě těžší bitvu, bojovat za svůj příběh. Jak bude moci svět pochopit, že to, co se jim stalo bylo reálné, zatímco naše vlády plánují vlastní budoucnost s mimozemšťany, kteří mohou vytvořit "Zahrady Eden" v našich pouštích?

Unesení nemají pokoje, jakoby vystřižené z Holiday Inn. Nemají jídla o čtyřech nebo pěti chodech ani nevědí, zda některým byly odebírány jejich děti na hybridy. Mnoho z nich trpí a zaslouží si mnohem více ze života, než to, co zažili. Nyní, zdá se, že je zřejmá snaha ze strany Verdants, omezovat svou činnost.

Pokud je to trik, jako údajně se skupinou "MJ-12", pak musí existovat plán pro zveřejnění. Jsem si jista, že si je třeba uvědomit, jak těžký bude otevřený kontakt mezi vládami světa a mimozemskými druhy. Zvláště poté, co naše vlády se podílely na druhé straně, když titíž mimozemšťané prováděli bolestivé fyzické a psychické experimenty na části populace Země.

Svým způsobem jsem ráda, že Phillip Krapf napsal tuto knihu. Čas ukáže, zda se tyto události uskuteční. Zatímco ostatním uneseným bylo řečeno, že budeme muset čekat dalších padesát let na otevřený kontakt, nevypadá to, že na kontakt s Verdants budeme muset čekat ještě déle.

Paní Katharina Wilson je autorem knihy „The Alien Jigsaw“, a její společnosti „Researcher's Supplement“ a „Project Open Mind“ zkoumají některé mimozemské únosy a vládní Mind Control experimenty. Studuje a podává zprávy o fenoménu únosů již 10 let.